

[Formanden.]

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet til kl. 13.

Mødet udsat kl. 11²⁰.

Mødet genoptaget kl. 13.

Man gik til dagsordenens punkt 3, som var:

Redegørelse af udenrigsministeren.

Udenrigsministeren (H. C. Hansen): Før folketinget udsætter sine møder, vil jeg gerne benytte mig af den adgang, der hjemles i tingets forretningsorden til her at give en kort redegørelse for den seneste udvikling på de udenrigspolitiske områder.

Den sidste udenrigspolitiske debat fandt sted i februar måned samtidig med Berlin-konferencens afslutning. Min beretning i dag afgives på et tidspunkt, hvor Genève-konferencen stadig er løbende, uden at nogen afklaring kan ses. Hvis derfor den storpolitiske situation i februar kunne siges at være nok så flydende, så må det erkendes, at stillingen ikke er meget anderledes i dag: Genèvekonferencen samler en verdens opmærksomhed om sig, og jeg tør vel sige, at der knytter sig mange håb til et praktisk resultat af konferencen. Dette er ikke mindst tilfældet nu, efter den vending krigen i Indokina har taget og de perspektiver, som kan udledes heraf.

Jeg skal med nogle bemærkninger vende tilbage til Genèvekonferencen lidt senere i denne redegørelse, men først må det være rimeligt for mig at sige nogle ord om det NATO-møde, der fandt sted den 23. april. Dette NATO-møde, hvori kun deltog medlemslandenes udenrigsministre og deres embedsmænd og ikke som tidligere også forsvarsministre og finans- eller økonomiministre, blev præget af 5-årsdagen for NATOs oprettelse. Det gik som en rød tråd gennem de udtalelser, som blev fremsat i denne anledning, at NATO havde formålet at begrænse krigsfaren, og at der ikke havde været aggression mod nogen del af det nordatlantiske traktatområde i de forløbne 5 år. Udtalelserne på mødet var, som det også fremgår af communicueet, en fornyet be-

kræftelse af NATO-landenes faste vilje til samarbejde for at sikre freden.

Blandt de emner, som drøftedes på mødet, vil jeg fremhæve den resolution, som blev vedtaget om fælles politiske rådslagninger, fordi netop denne tydeligt viser Atlantlandenes hensigt: at tilvejebringe et tillidsfuldt samarbejde om de fælles mål, landene har sat sig. Det var den canadiske udenrigsminister, der førte forslaget frem. Han blev støttet fra mange sider, ikke mindst fra norsk og fra dansk side. Hans tankegang, som findes udtrykt i resolutionen, er, at det atlantiske fællesskabs sikkerhed ikke alene afhænger af de kollektive forsvarsforanstaltninger, men også af en samordnet politik, og at udviklingen i den internationale situation derfor ikke blot berører enkelte lande indenfor samarbejdet, men alle medlemslande. Derfor må rådet være forum for udveksling af synspunkter om politiske spørgsmål af fælles interesse, og det anbefales i resolutionen, at alle medlemsregeringer til stadighed må erindre det ønskelige i at give rådet meddelelse om en international politisk udvikling, når som helst den har betydning for andre medlemslande, og i givet fald at give rådet anledning til en drøftelse heraf. Jeg ved godt, at der er god grund til at være skeptisk over for den strøm af resolutioner og henstillinger, der vedtages i de mange internationale organisationer. Jeg tror imidlertid ikke, man skal vurdere denne resolution ud fra samme synspunkt.

Hele den tekniske udvikling har bragt afgørende nye træk ind i vort verdensbillede. I dag er såvel freden som krigen udelelig. De politiske handlinger, som den enkelte stat foretager sig, får let konsekvenser for hele samfundet af stater. Det er derfor nu en naturlig konsekvens af NATO-alliancen, at der må finde stadige rådslagninger sted imellem landene. Dette princip har stædse været gældende og anerkendt som rigtigt indenfor NATO. Resolutionen tilsigter nu yderligere at udbygge og fæstne samarbejdet. Den skæbnesvangre udvikling på de moderne krigsmidlers område gør den snævrere kontakt nødvendig.

Det siger imidlertid sig selv — og det fremgik iøvrigt af rådets drøftelse af det canadiske resolutionsforslag — at de politiske rådslagninger i NATO kun kan være